

Arrest

nr. 351 302 van 7 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. OMANEMBA WONYA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) van 1 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. OMANEMBA WONYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 augustus 2026 komt verzoekende partij aan in de luchthaven van Brussel-nationaal te Zaventem met een vlucht afkomstig uit Kinshasa (DRC).

1.2 Verzoekende partij wordt gevraagd naar de redenen van haar reis naar België.

1.3 Op 1 augustus 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een teruggrijping (bijlage 11).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost,

werd door ondergetekende,
1

de heer / mevrouw :

naam A. voornaam G. K.

geboren op X te CONGO-KINSHASA geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Verenigde Staten van Amerika wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te USA op : 30.04.2019

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

Aangekomen met SN358 afkomstig uit Congo - Kinshasa, en zal teruggedreven worden naar Congo -

Kinshasa, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd,

krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om de zoo te bezoeken, verder verklaart ze nog niet te weten wat ze verder kan bezoeken. Ze verklaart eveneens niet te weten hoelang ze wil verblijven in België. Betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische informatie.

Betrokkene heeft een hotelreservatie voor 1 nacht geboekt. Aan betrokkene wordt meegedeeld dat ze recht heeft op 21 dagen verblijf in België er wordt vervolgens gevraagd of zij de volle 21 dagen in België zal benutten om daarna terug naar Amerika te reizen. Betrokkene verklaart helemaal geen weet te hebben van de duurtijd die zij in België mag verblijven. Ze deelt nogmaals mee, dat ze niet juist weet wat ze komt doen en hoelang ze zal blijven. Zij is niet in het bezit van een terugkeerticket"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan dat zij als volgt beargumenteert:

"Première branche, tirée de la violation de l'article 6 du Règlement (UE) 2016/399 (Code frontières chengen), lu conjointement avec le règlement (UE) 2018/1806, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe de bonne administration, du devoir de minutie et de l'interdiction de l'erreur manifeste d'appréciation.

Les ressortissants américains sont dispensés de visa en vertu de l'article 4 du règlement (UE) 2018/1806. Ils devaient uniquement satisfaire aux conditions d'entrée prévues par l'article 6 du Code frontières Schengen.

Ces conditions sont notamment : document de voyage valable, un séjour inférieur à 90 jours, une justification de l'objet et des conditions du séjour, les moyens de subsistance suffisants, l'absence de signalement SIS, l'absence de menace pour l'ordre public.

Aux termes du règlement (UE) 2018/1806 du Parlement européen et du Conseil du 14 novembre 2018, fixant la liste des pays tiers dont les ressortissants sont soumis à l'obligation de visa et la liste de ceux qui en sont exemptés.

Les dispositions pertinentes sont :

1. Article 4, § 1

« Les ressortissants des pays tiers figurant sur la liste de l'annexe II sont exemptés de l'obligation prévue à l'article 3, paragraphe 1, pour des séjours dont la durée n'excède pas 90 jours sur toute période de 180 jours. »

2. Annexe II, point 1 (États)

Les États-Unis d'Amérique figurent parmi les États dont les ressortissants sont exemptés de l'obligation de visa pour les séjours de courte durée (90 jours sur toute période de 180 jours).

Dans le cas d'espèce, les faits démontrent que, la requérante dispose d'un passeport américain valable, elle était dispensée de visa, elle avait un billet de continuation vers les États-Unis, elle annonçait un séjour touristique limité à 21 jours.

La seule circonstance qu'elle ne puisse pas détailler un itinéraire touristique précis ne constitue pas, en soi, un motif légal de refus d'entrée.

Le Code frontières Schengen n'exige nullement qu'un voyageur soit en mesure d'énumérer les monuments ou les villes qu'il entend visiter.

La motivation repose ainsi sur un critère étranger aux conditions prévues par l'article 6 du règlement.

Le Conseil d'État rappelle de manière constante que l'administration doit apprécier concrètement la crédibilité du projet de séjour et ne peut ajouter aux conditions prévues par la loi des exigences qui n'y figurent pas.

Il en résulte une erreur manifeste d'appréciation. C'est à tort que la partie adverse applique l'article 3, § 1, 1° de la loi du 15.12.1980.

Deuxième branche, tirée de la violation de l'article 6, §1, c), du Code frontières Schengen, combiné avec l'annexe I du règlement 2016/399, des principes de proportionnalité, de minutie et de bonne administration. L'annexe I du Code frontières Schengen énumère les documents pouvant justifier l'objet du séjour. Cette liste est purement indicative. Elle ne fait pas de la réservation intégrale d'hôtel une condition obligatoire d'entrée. Une réservation pour la première nuit constitue au contraire un élément objectif corroborant la réalité du projet de séjour.

L'administration ne pouvait déduire automatiquement de l'absence de réservation pour vingt-et-une nuit que le séjour était fictif. Elle devait apprécier l'ensemble des circonstances.

Dans le cas sous examen il existe un billet de retour vers les Etats-Unis, le passeport américain, un séjour limité et une absence de toute menace.

En exigeant une réservation couvrant l'intégralité du séjour, l'administration ajoute une condition que le Code frontières Schengen ne prévoit pas.

Troisième branche, tirée de la violation du principe de proportionnalité ;

Même si l'administration nourrissait un doute sur la réalité du séjour, elle disposait de mesures moins attentatoires.

Elle pouvait :

- *demande des justificatifs complémentaires ;*
- *permettre une réservation immédiate ;*
- *vérifier les moyens financiers ;*
- *entendre davantage la requérante.*

Au lieu de cela, elle a immédiatement refusé l'entrée.

Une telle mesure apparaît disproportionnée au regard des circonstances.

Donc toute proportion gardée, la décision de la partie adverse viole manifestement le principe de proportionnalité.

En effet, le Conseil d'État a jugé qu'« en matière de police administrative, le principe de proportionnalité impose d'abord à l'autorité investie d'un pouvoir discrétionnaire de donner à l'acte un objet qui sert adéquatement le but visé par la loi ; qu'il exige ensuite que l'objet de l'acte soit nécessaire, c'est-à-dire que le service du but requiert une restriction à la liberté aussi sévère que celle que l'autorité a choisie en donnant tel objet à l'acte ; qu'il faut enfin que la restriction nécessaire ne porte pas atteinte de manière excessive à d'autres intérêts légitimes ; qu'il s'agit alors de la proportionnalité au sens strict » et que « dans l'exercice du contrôle de nécessité et de proportionnalité au sens strict, il n'appartient au Conseil d'État de censurer le choix de l'administration que si celui-ci est manifestement déraisonnable (C.E. (XIIIe ch.), 22 janvier 2015, Vandamme, no 229.948).

Qu'en l'espèce, la décision attaquée dont la motivation est basée uniquement sur un doute concernant le programme touristique de la requérante en dépit de toutes les explications de la concernée.

Que compte tenu de ce qui précède, la décision attaquée doit être annulée.

2.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

2.3 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij komt neer op het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan

beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

2.6 De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

2.7 De Raad merkt bijgevolg op dat artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de toegang tot het grondgebied van de Schengenstaten kan worden geweigerd aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf.

In casu wordt niet betwist dat verzoekende partij bij de grenscontrole geen stukken kon aanbrengen waaruit het doel van haar reis kon worden afgeleid. In dit verband geeft de bestreden beslissing aan dat verzoekende partij weliswaar verklaarde België te willen bezoeken, een niet nader bepaalde zoo te willen bezoeken en verder niet te weten wat zij nog wenst te bezoeken hier te lande. Zij kan ook niet opgeven hoe lang zij in België wenst te blijven en wil dit laten afhangen van hoe lang zij zinnens is uiteindelijk hier iets te ondernemen. Er ligt daarnaast slechts een hotelreservering voor van één nacht in België.

De verplichting om, zo nodig, bewijsstukken aan te brengen ter verduidelijking van het reisdoel rust op de vreemdeling die het grondgebied van de Schengenstaten wenst te betreden. Uit het feit dat verzoekende partij zelf aan haar verplichtingen tekortkwam kan niet worden afgeleid dat verwerende partij onzorgvuldig optrad. Er kan dan ook niet verweten worden aan verwerende partij dat er besloten wordt dat verzoekende partij de motieven van haar reis naar België, niet kan aantonen. Integendeel, verzoekende partij geeft uitdrukkelijk en herhaaldelijk aan dat zij eigenlijk niet weet wat zij precies komt doen in België.

2.8 De motieven als zou verzoekende partij niet beschikken over de nodige documenten en/of het feit dat zij niet bij machte was om het doel van haar reis te staven volstaat telkens reeds om de bestreden beslissing te onderbouwen. De kritiek die verzoekende partij uit tegen de verschillende motieven kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Zo gestreng de gevolgen ook zijn voor de betrokkene, toont zij met haar kritiek niet aan dat de bestreden beslissing op een verkeerde basis of middels een verkeerde feitenvinding genomen werd.

2.9 In het verzoekschrift geeft verzoekende partij verder nog aan dat er enkel geoordeeld dient te worden over de geloofwaardigheid van haar voornemen om ter plaatse te reizen. Er zou nergens vereist worden dat de betrokken vreemdeling/reiziger kan opsommen welke monumenten of steden hij/zij zal bezoeken.

Verzoekende partij is echter niet eens bij machte een stad op te geven die zij zou wensen te bezoeken, laat staan wat zij in deze stad zou wensen te bezoeken. Voor wat de beweerde zoo betreft die zij wenst te bezoeken, kan zij niet preciseren waarover het hier gaat. Al evenmin verklaart zij bijzondere redenen te hebben om een dergelijke zoo te bezoeken. Het is dan ook maar de vraag of verzoekende partij überhaupt enig idee heeft van wat zij komt doen. Uit haar eigen verklaringen blijkt dat zij hier eigenlijk geen flauw benul van heeft. Verzoekende partij leest de bestreden beslissing dan ook verkeerd in die zin dat zij meent dat er bijkomende voorwaarden gesteld worden die niet voorzien zijn in de ter zake geldende bepalingen.

In dezelfde zin stelt de bestreden beslissing enkel dat er slechts een reservatie voorligt voor één nacht qua overnachting en dit ondanks het feit dat verzoekende partij een aanzienlijke intercontinentale reis maakt. Nergens blijkt uit dat er gevraagd wordt naar een boeking voor een verblijf dat de volledige periode van

éénentwintig dagen zou dekken. Opnieuw maakt verzoekende partij hier een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

2.10 Verzoekende partij wijst erop dat zij gebruik kan maken van een visumvrije periode en dit op basis van artikel 4 van de Verordening EU 2018/1806 en enkel diende te voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden zoals voorzien in artikel 6 van de Schengengrenscore (Verordening (EU) 2016/399).

De bestreden beslissing erkent dat verzoekende partij principieel zonder al te veel administratieve rompslomp toegang kan krijgen tot het grondgebied.

Daarbij vereist onder meer artikel 8.3 van dezelfde Schengengrenscore nog steeds dat:

“Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

(...)”

Ook het door verzoekende partij aangehaalde artikel 6 van de Schengengrenscore voorziet dat de betrokken: *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”* kan staven, *quod non* in het huidige geval.

Ook hier herhaalt de Raad dat er nergens uit blijkt dat verzoekende partij de redenen en omstandigheden van haar verblijf kan duiden en het feit dat zij voor een kort verblijf vrijgesteld is van de visumplicht als Amerikaans staatsburger doet hier geen afbreuk aan.

2.11 Verzoekende partij verwijt het aan verwerende partij dat er geen minder strikte maatregelen genomen werden en dat er onmiddellijk overgegaan werd tot het nemen van een beslissing tot terughrijving. Volgens haar hadden andere maatregelen genomen kunnen worden en zou de bestreden beslissing niet evenredig genomen zijn.

De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

De Raad werpt nog op dat verzoekende partij gehoord werd voor het nemen van de bestreden beslissing. Dat zij ook later nog gehoord werd en dit beide malen in het Engels, een taal die zij gezien haar nationaliteit geacht wordt zeer goed te beheersen, en bij de bestreden beslissing werd rekening gehouden met haar opmerkingen. Verzoekende partij kan bijgevolg geen elementen aanbrengen die het nemen van de beslissing hadden kunnen verhinderen of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij verwerende partij (bijkomende) inlichtingen had kunnen geven die het nemen van de bestreden beslissing desgevallend konden beïnvloeden. Minstens blijkt niet dat verzoekende partij een belang heeft bij haar kritiek dat zij niet of naar haar mening onvoldoende in de mogelijkheid gesteld zou zijn om haar standpunt aan te geven alvorens de bestreden beslissing te nemen of een andersluidende beslissing te nemen.

2.12 Verzoekende partij merkt op dat zij wel zou beschikken over een retourticket naar de Verenigde Staten. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat er een dergelijk ticket geboekt werd. Dit echter slechts op 1 augustus 2026 wat dan ook de bevindingen niet tegensprekt van het bestuur waarbij er vastgesteld wordt dat verzoekende partij op het moment dat zij hier initieel naar gevraagd werd niet kon beschikken over een dergelijk ticket.

2.13 Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate dat het verzoekschrift nader ingaat op een vordering tot schorsing, merkt de Raad volledigheidshalve op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

2.14 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeven augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
--------------	---

S. HERBOTS,	toegevoegd griffier.
-------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. HERBOTS

A. DE WILDE